

Нъма ни една душа,
съсь кого да се теша?
Трака-тракъ, трака-тракъ,
ахъ, защо ли дойдохъ пакъ!

ЖАБАТА

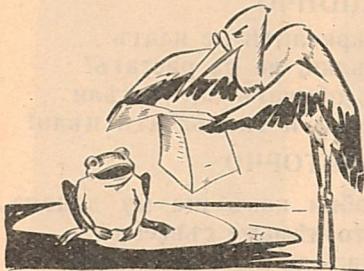
Добъръ денъ, добъръ денъ,
бжди бодъръ и засмънъ
и отъ радости си пѣй,
сънцето докле ни грѣй.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Боже, каква изненада!
Ти си тука, жабке млада?

ЖАБАТА

Та нима не знаешъ ти?
Заповѣдай и чети!
(Хвърля му вестникъ. Щъркелътъ слага очилата си и зачита гласно).

„Съсь Виенския експресъ
е пристигнала нощесъ
отъ далечната чужбина
въ нашта хубава родина —
най-прочутата пѣвица,
мадамъ Жаба Кекерица“.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Браво, браво, моя мила,
съсь талантъ си се родила.
И си умна ти глава —
гордъ съмъ да те поздравя.
АЗъ познавамъ разни птици
и артистки, и пѣвици,
ала ти си най-добрата
отъ пѣвцитѣ на земята.

ЖАБАТА

Чувала съмъ тазъ похвала
и отъ другитѣ въ квартала —

отъ поети и критици
и колежкитѣ пѣвици.

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Чувала си . . . зная, зная,
ала азъ съмъ просто смянъ.
Още отъ преди години
бѣхме нѣщичко роднини,
и те чувствувахъ тъй близка,
а сега си ти артистка.

ЖАБАТА

Трогната съмъ, Щъркелане,
азъ отъ твоето внимание.
Моля ти се, разкажи
отъ где идешъ днесъ пъкъ ти?

ЩЪРКЕЛЪТЪ

(Приближава я и говори важно-важно).

Бѣхъ въвъ топлитѣ страни
задъ ония планини.
Тамъ е слънце, тамъ е рай
сѫщо като тукъ презъ май.
Рошкови, фурми, банани
ний ядохме като лани.
И живѣехме добре
тамъ край Бѣлото море.

ЖАБАТА

Ами имали мушици
водорасли и тревици?
Щъркелане, смѣхъ не смѣхъ,
ала тъй привикнахъ съ тѣхъ!

ЩЪРКЕЛЪТЪ

У-ха! Има — да ядешъ
дни и нощи, ако щѣшъ.
И комари и мушици,
като тебе и пѣвици.
Ала грѣхъ ми на душата,
ако си кривя устата.
Безъ, така, да разговарямъ,
казвамъ и ти го повтарямъ:
ти си, мила, най-добрата
отъ пѣвцитѣ на земята.
Шомъ се пакъ заесени
искашъ ли да дойдешъ ти?

ЖАБАТА

(Радостна)
Ахъ, разбира се, че бива!
Боже, колко съмъ щастлива!